

USTAWA

z dnia 20 lutego 1920 roku

w przedmiocie kar za pogwałcenie przepisów, dotyczących powszechnego obowiązku służby wojskowej.

Art. 1. Winny niedopełnienia obowiązku zgłoszenia, przewidzianego w przepisach o powszechnym obowiązku służby wojskowej, będzie karany aresztem do miesiąca jednego lub grzywną do marek pięciuset, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji—aresztem.

Art. 2. Winny przeciwdziałania należytemu ułożeniu listy poborowej lub listy popisowych będzie karany aresztem lub grzywną do tysiąca marek, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji—więzieniem do roku jednego.

Art. 3. Kto, będąc obowiązany do stawienia się przed komisją przeglądową w celu oględzin, nie stawi się bez usprawiedliwionej przyczyny, będzie karany

aresztem do miesiąca jednego lub grzywną do marek pięciuset, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji—aresztem.

Jeśli winny działał w zamiarze stałego uchylenia się od służby wojskowej, będzie karany

więzieniem do lat dwóch, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji—więzieniem.

Art. 4. Winny opuszczenia granic państwa lub zostawania za granicą w celu uchylenia się od służby wojskowej, będzie karany

więzieniem od miesiący sześciu do lat trzech, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji—więzieniem na czas nie krótszy od lat trzech.

Usiłowanie będzie karane.

Art. 5. Winny oszukańczych zabiegów w celu uzyskania dla siebie lub dla innej osoby nieprawnych ulg lub odroczeń służby wojskowej będzie karany

aresztem lub więzieniem do miesiący sześciu, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji—więzieniem do lat trzech.

Art. 6. Winny oszukańczych zabiegów w celu uzyskania dla siebie lub dla innej osoby nieprawnego zwolnienia od służby wojskowej, będzie karany

więzieniem do roku jednego, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji—więzieniem na czas nie krótszy od lat trzech.

Art. 7. Winny spowodowania u siebie choroby lub uszkodzenia cielesnego, w celu uchylenia się od służby wojskowej, bez względu czy to uszkodzenie lub chorobę przyprawił sobie sam osobiście, czy za pośrednictwem lub przy pomocy innej osoby, będzie karany

więzieniem do lat dwóch, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji — ciężkim więzieniem do lat czterech.

Usiłowanie będzie karane.

Art. 8. Winny spowodowania u innej osoby, za jej zgodą, choroby lub uszkodzenia cielesnego, w celu dopomożenia jej do uchylenia się od służby wojskowej, będzie karany

więzieniem od roku jednego do lat trzech, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji — ciężkim więzieniem od lat czterech do ośmiu.

Jeśli winny trudnił się przestępstwem zawodowo, będzie karany

więzieniem na czas nie krótszy od lat trzech, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji — ciężkim więzieniem od lat czterech do dziesięciu.

Usiłowanie będzie karane.

Art. 9. Winny werbowania obywateli polskich do wojskowej służby granicznej będzie karany

więzieniem do lat dwóch lub twierdzą do roku jednego, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji — więzieniem lub twierdzą.

Art. 10. Winny skłonicia osoby, wezwanej do służby wojskowej, do niestawienia się na służbę w terminie oznaczonym, jeśli to niestawienie się na służbę ulega karze według ustaw karnych wojskowych, będzie karany

aresztem, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji — więzieniem do lat trzech.

Art. 11. Winny skłonicia wojskowego do pogwałcenia obowiązków służby wojskowej, jeśli to pogwałcenie ulega karze według ustaw karnych wojskowych, będzie karany

aresztem lub więzieniem do lat dwóch, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji — więzieniem do lat trzech.

Art. 12. Winny

1) podżegania wojskowego do dezercji, choćby podżeganie nie odniosło skutku,

2) dopomagania wojskowemu do dezercji, ukrywania lub współdziałania w ukrywaniu dezercera, będzie karany

więzieniem od miesięcy sześciu do lat trzech, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji — ciężkim więzieniem od lat czterech do ośmiu.

Jeśli winny trudnił się przestępstwem, przewidzianem w ustępie 2, zawodowo, będzie karany

więzieniem na czas nie krótszy od lat trzech, a w razie popełnienia przestępstwa w czasie wojny lub mobilizacji — ciężkiem więzieniem od lat czterech do dziesięciu.

Art. 13. Skazanie za przestępstwa, niniejszą ustawą przewidziane na karę więzienia na czas nie krótszy od roku jednego, pociąga za sobą skutki połączone ze skazaniem na więzienie zastępujące dom poprawy.

Art. 14. Dochodzenie i karanie przestępstw niniejszą ustawą przewidzianych należy do sądów.

Art. 15. Przepisy art. 1—14 niniejszej ustawy obowiązują na ziemiach b. zaboru rosyjskiego.

Dekret z dn. 4 lutego 1919 r. (Dz. Pr. № 14, poz. 168) traci moc obowiązującą.

Przepisy, które obowiązywały w dzielnicach zaborów austriackiego i pruskiego przed wejściem w życie tego dekretu, moc swoją zachowują.

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

L. Skulski

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński